



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce M.R., zastoupeného JUDr. Zbyňkem Dvořákem, advokátem, se sídlem Tábor, Erbenova 2978, proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. června 2011, č.j. DSH/7637/11,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Dne 3.12.2010 byl doručen Městskému úřadu Kralovice (dále jen „*městský úřad*“) spisový materiál Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Obvodního oddělení Kaznějov (dále jen „*PČR*“) s oznámením přestupku M.R., (dále jen „*žalobce*“) s přílohami.

Oznámením ze dne 19.1.2011 městský úřad žalobci sdělil, že proti němu zahajuje přestupkové řízení ve věci jeho jednání ze dne 28.11.2010. Předmět jednání skutkově i právně specifikoval. Zároveň žalobce předvolal k ústnímu jednání na 15.2.2011 a poskytl mu procesní poučení.

O ústním jednání byl sepsán protokol. Podle protokolu byl žalobce seznámen s obsahem přestupkového spisu a poté vyslechnut. Mimo jiné uvedl, že řidičský průkaz neodevzdal proto, že o zákazu řízení nevěděl, neboť se odvolával proti rozhodnutí (pozn.

soudu: kterým mu byl uložen trest zákazu řízení motorových vozidel), ale rozhodnutí o odvolání již nepřevzal. V roce 2009 si koupil automobil a začal řídit. Při silniční kontrole PČR na jaře 2010 vyšlo najevo, že má po zákazu řízení, avšak neobnovené řidičské oprávnění. Přestupek řeší Magistrát města Plzně, kde mu bylo řečeno, že než bude rozhodnuto, může si udělat autoškolu. Po skončení autoškoly měl zato, že již řídit může. Vyjádřil nesouhlas s tím, že by se dopustil tak závažného přestupku, když nikomu nic nezpůsobil. Žalobce předložil protokol o přezkoušení odborné způsobilosti ze dne 19.10.2010 osvědčující, že při zkoušce prospěl.

Dne 17.2.2011 obdržel městský úřad od žalobce originál plné moci, kterou dne 17.2.2011 žalobce jako zmocnitel zmocnil „A.E.K., bytem X (Stát K.)“, aby jej „...v plném rozsahu zastupoval a činil všechny úkony podle správního řádu ve věci projednání přestupku – správního řízení sp. zn. OD-1670/11-919/2010-KUH projednávaným Magistrátem města Plzně a Krajským úřadem Plzeňského kraje, stejně jako případnému odvolacímu řízení.“ S ohledem na obsah zaslal městský úřad plnou moc Magistrátu města Plzně.

Rozhodnutím ze dne 21.2.2011, zn. OD-4474/11-919/2010-KUH (dále jen „rozhodnutí městského úřadu“) uznal městský úřad žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), kterého se dopustil tím, že porušil ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), když dne 28.11.2010 kolem 01:20 hod. jako řidič osobního vozidla tov. zn. Volvo, státní poznávací značky X jel v obci Loza a podrobil se silniční kontrole hlídkou Policie ČR, kdy následně bylo zjištěno, že není držitelem příslušného řidičského oprávnění podle § 81 zákona o silničním provozu. Žalobci byla uložena pokuta 25.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12-ti měsíců. V odůvodnění městský úřad uvedl, že „Na základě oznámení přestupku PČR KRPPZ OOP Kaznějov č.j. KRPP-86557-3/PŘ-2010-030711 ze dne 1.12.2010, oznámení přestupku výše uvedené číslo jednací ze dne 28.11.2010, které obviněný s vyjádřením podepsal, výpisu z evidenční karty řidič obviněného, protokolu o zkoušce z přezkoušení odborné způsobilosti obviněného ze dne 19.10.2010 a po ústním projednání přestupku dne 15.2.2011, kterého byl obviněný přítomen, bylo nepochybně zjištěno, že obviněný dne 28.11.2010 kolem 01:20 hodin jako řidič osobního vozidla ...jel v obci Loza a podrobil se silniční kontrole hlídkou Policie ČR, hlídce předložil všechny předepsané doklady, včetně řidičského průkazu, kdy následně bylo zjištěno, že obviněný není držitelem příslušného řidičského oprávnění podle § 81 zákona o silničním provozu a z tohoto důvodu mu byl na místě odebrán řidičský průkaz. Řidičské oprávnění mu bylo odebráno dne 26.4.2007 z důvodu nabytí právní moci rozhodnutí Magistrátu města Plzně č.j. VNITŘ/D/140/07, kterým mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12-ti měsíců a tímto v souladu s ust. § 94a zákona o silničním provozu pozbyl obviněný řidičské oprávnění a poté měl za povinnost do 5-ti pracovních dnů odevzdat řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, což neučinil. Po výkonu sankce zákazu činnosti ...měl obviněný v souladu s ust. § 102 zákona o silničním provozu podat žádost o vrácení řidičského oprávnění na příslušném obecním úřadu obce s rozšířenou působností za podmínek stanovených v tomto paragrafu, toto učinil až dne 3.12.2010, tedy

obviněný řídil v době spáchání přestupku dne 28.11.2010 bez řidičského oprávnění. “ Městský úřad dále uvedl, že „Vše je dostatečně prokázáno oznámením o přestupku, které obviněný podepsal, výpisem z karty řidiče obviněného i samotným sdělením obviněného při ústním jednání, kdy sdělil a i předložil, že dne 19.10.2010 složil zkoušku z přezkoušení odborné způsobilosti, ale nevěděl a nikdo mu nesdělil, že by měl žádat o zapsání absolvování autoškoly do registru řidičů, kdy měl za to, že po absolvování může řídit, dále uvedl, že ví, že řídil bez řidičského oprávnění, ale nesouhlasí s tím, že by se dopustil tak závažného přestupku, když nikomu nic nezpůsobil. Městský úřad uvedl, že žalobcovo jednání „hodnotí jako vědomou nedbalost, jelikož se dostatečně neseznámil a zároveň neřešil, za jakých podmínek může řídit motorové vozidlo po výkonu sankce zákazu činnosti, ...,i když věděl, že toto řízení o přestupku proběhlo, kdy ke všem skutečnostem přístup měl a vědět měl a mohl, jak v tomto případě postupovat. K vyjádření obviněného, že se nedopustil tak závažného přestupku, správní orgán uvádí, že následek jeho protiprávního jednání sice nezpůsobil žádnou škodu, ale to ho nezprošťuje odpovědnosti za spáchaný přestupek a dále že správní orgán v souladu s ust. § 22 odst. 12 přestupkového zákona nemůže od uložení sankce upustit ani nemůže sankci pokuty snížit pod zákonem stanovenou spodní hranici.“ Poté městský úřad konstatoval, že „volným hodnocením podkladů pro vydání rozhodnutí, každý zvlášť a všechny ve vzájemných souvislostech, hodnocením rozhodných okolností svědčících ve prospěch i v neprospěch obviněného, došel správní orgán k závěru, že je dostatečně prokázáno, že obviněný porušil **ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy řídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem příslušného řidičského oprávnění podle § 81**, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle **ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 přestupkového zákona, kterého se dopustí ten, kdo řídí motorové vozidlo a není držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění.**“ Dále městský úřad odůvodnil výrok o uložení sankci.

Žalobce podal odvolání. Namítal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nesplňuje podmínky § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“). Svým jednáním nezpůsobil žádnou škodu, nedošlo tak k naplnění materiálního znaku přestupku; městský úřad se s touto námitkou nevypořádal. Vadný procesní postup dovozoval z toho, že městskému úřadu doručenou plnou moc tento odeslal na Magistrát města Plzně, přestože na ní bylo uvedeno číslo jednací řízení městského úřadu. K odvolání přiložil další plnou moc ze dne 10.3.2011 s originálními podpisy zmocnitele i zmocněnce, obsahující (na rozdíl od předchozí) i správné označení městského úřadu přestupek projednávajícího.

Krajský úřad Plzeňského kraje (dále jen „*žalovaný*“) rozhodnutím ze dne 10.6.2011 čj. DSH/7637/11 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Po rekapitulaci průběhu řízení se vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami žalobce. Krom dalšího uvedl, „...že není podstatné, zda jednáním odvolatele došlo ke vzniku škody či nikoliv, za podstatné v dané věci je nutno vnímat, že svým jednáním porušil zájem společnosti spočívající v požadavku, aby na pozemních komunikacích řídili motorová vozidla jen ti řidiči, kteří jsou držiteli řidičského oprávnění (viz ust. § 81 zákona č. 361/2000 Sb....) potřebné skupiny či podskupiny řidičských oprávnění z důvodu ochrany života, zdraví a majetku dalších účastníků silničního provozu a třetích osob.... jak vyplývá ze spisové dokumentace, odvolateli skončila sankce zákazu řízení motorových vozidel,

avšak po jejím skončení si odvolatel nepožádal o vrácení řidičského oprávnění, což je dle ust. § 102 č. 361/2000 Sb.,... nezbytná náležitost pro vrácení řidičského oprávnění. Ke skutečnosti, že svým jednáním odvolatel nezpůsobil žádnou škodu, správní orgán I. stupně uvedl, že tato skutečnost jej nezbavuje odpovědnosti za přestupek. S tímto se zdejší odvolací orgán ztotožňuje a dále konstatuje, že škodou byla zamýšlena hmotná škoda, přičemž tuto skutečnost lze brát pro odvolatele toliko jako polehčující, avšak vzhledem k tomu, že po zhodnocení polehčujících a přitěžujících okolností byly uloženy sankce za přestupek na samé spodní hranici zákonného rozpětí (...), nelze již tyto sankce dále snížit s odkazem na ust. § 22 odst. 12 zákona č. 200/1990 Sb., Vzhledem k výše uvedenému zdejší odvolací správní orgán uvádí, že v daném případě byl naplněn formální i materiální znak přestupku najednou, tedy jednání odvolatele je přestupkem v souladu s ust. § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb.... rozhodnutí nelze hodnotit jako nepřezkoumatelné, neboť správní orgán v napadeném rozhodnutí vymezil, z jakých podkladů při rozhodování vycházel, uvedl správní úvahy, jež jej vedly k vydání napadeného rozhodnutí.“ Ohledně výtky, že se nevypořádal s námitkou, že nebyl naplněn materiální znak přestupku, žalovaný uvedl, že „...v odůvodnění napadeného rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že řídit motorové vozidlo smí dle ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.,... jen osoba, jež je držitelem příslušného řidičského oprávnění. Ačkoliv správní orgán I. stupně výslovně nevymezil, že se zabývá materiálním znakem spáchání přestupku, a dále zkonstatoval naplnění formálního znaku přestupku, přesto je dle odvolacího správního orgánu zřejmé, že se zabýval skutečností, zda k naplnění materiálního znaku přestupku došlo.“ Dále žalovaný odkázal na svou předchozí argumentaci, „...kde se s vyjádřením správního orgánu I. stupně ztotožnil a naplnění materiálního znaku přestupku dále odůvodnil zájmem společnosti na ochraně života, zdraví a majetku účastníků silničního provozu i třetích osob.“ Stran nerespektování § 68 odst. 3 správního řádu žalovaný uvedl, že městský úřad „...uvedené ustanovení správního řádu respektoval, správní úvahy uvedl, uvedl též z jakých podkladů vycházel a též řádně popsal způsob vrácení řidičského oprávnění v souladu se zákonem, tedy nelze mít pochybnosti o tom, že provedl výklad daných právních předpisů.“ K námitce ohledně plné moci žalovaný konstatoval, že „...plná moc byla nejednoznačná, tedy nelze správnímu orgánu I. stupně vytýkat, že vzhledem k nejednoznačnosti této plné moci (pochybení na straně odvolatele) tuto postoupil na Magistrát města Plzně vzhledem ke své domněnce, že tato plná moc není určena pro řízení probíhající u něho.... skutečnost, že číslo jednací v řízení o přestupku uvedené v plné moci bylo vedeno u správního orgánu I. stupně, na posouzení toho, kterému správnímu orgánu měla být plná moc určena, nemá vliv, neboť správní orgán I. stupně věděl, že u Magistrátu města Plzně probíhá též řízení o přestupku odvolatele, tedy nebylo při posouzení možné vyloučit, že nedošlo k pochybení v čísle jednacím.“ Jak dále žalovaný uvedl, „...dne 14.3.2011 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno odvolání proti napadenému rozhodnutí, které podal sám odvolatel a k tomuto doložil upravenou plnou moc k zastupování v řízení o přestupku. Ohledně zmocnění zmocněnce pana A.E.K. odvolatelem, zdejší odvolací správní orgán uvádí, že je mu z úřední činnosti známo, že v řízení o přestupku před Magistrátem města Plzně byl odvolatel tímto zmocněncemzastupován, avšak veškeré úkony obdobně jako v tomto řízení o přestupku konal odvolatel sám.....institut zastoupení na základě plné moci má sloužit nejen k doručování písemností, ale i činění dalších úkonů v řízení, vzhledem k tomu, že je zdejšímu odvolacímu správnímu orgánu z úřední činnosti známo, že tento zmocněnec dosud za žádného účastníka žádný úkon neprovedl a veškeré úkony činí účastníci řízení sami, je zřejmé, že volba tohoto zmocněnce je účelovým krokem, který má zjevně

obstrukční charakter. Dále je zdejšímu odvolacímu správnímu orgánu z úřední činnosti známo, a to cestou Policie ČR, služby cizinecké policie za spolupráce s Magistrátem Hlavního města Prahy a Magistrátu města Přerova, že adresa pobytu zmocněnce odvolatele je adresou sídla společnosti Zak Solutions, kdy v rámci této společnosti z veřejných údajů není osoba zmocněnce odvolatele známa, a je zde pochybnost, že v rámci průmyslové zóny by byl objekt užíván k bydlení. Dále též z úřední činnosti je zdejšímu odvolacímu správnímu orgánu známo sdělení Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň čj. CPPL-13100-2/ČJ-/2010-034064-KP, kde je uvedeno, že osoba zmocněnce odvolatele nemá povolený v ČR žádný druh pobytu, tedy je de facto vyloučené, že by mohl zmocněnec odvolatele činit úkony za odvolatele jiným způsobem než písemně, přičemž i tento způsob by představoval pro správní řízení výrazné průtahy, neboť písemnosti nelze doručovat přímo, ale jen za splnění podmínek Vídeňské úmluvy o diplomatických stycích. Žalovaný také uvedl, že „...odkazuje na obsah nóty Konzulárního odboru Ministerstva zahraničních věcí státu Kuvajt, č. 22/203/11, ze které vyplývá, že nebyly k osobě zmocněnce žádné záznamy, přičemž podoba jména zmocněnce neodpovídá kuvajtským příjmením, ale spíše naznačuje jiný původ dané osoby. Z těchto jednotlivých písemností, které jsou zdejšímu odvolacímu správnímu orgánu známy, vznikají výrazné pochybnosti o existenci samotné osoby zmocněnce, kdy této osobě je navíc nemožné písemnosti doručovat, neboť tyto se správním orgánům nevrací či vrátí jako nedoručené, a to po velmi dlouhé době. Vzhledem ke skutečnosti, že v daném případě dané zastoupení zmocněncem panem E.K. neplní svůj účel, kdy smyslem zastoupení není toliko doručování písemností, ale i provádění úkonů ve prospěch odvolatele a veškeré úkony činí odvolatel sám, byla předložena plná moc vyhodnocena jako disimulativní úkon, který má za cíl mařit řízení o přestupku a tímto úkonem se snaží odvolatel obcházet, resp. zneužít znění zákona. Vzhledem k tomu je takový úkon absolutně od počátku neplatný, odvolatel tedy nebyl v řízení o přestupku zastoupen a tedy i zdejší odvolací správní orgán doručí toto rozhodnutí přímo odvolateli“. Žalovaný uzavřel, že přezkoumal napadené rozhodnutí a proces, který předcházel jeho vydání, z hlediska souladu s právními předpisy a neshledal žádné pochybení městského úřadu.

Žalobou ze dne 19.7.2011 se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a přiznání práva na náhradu nákladů řízení. V žalobě tvrdil, že byl vydáním napadeného rozhodnutí zkrácen na svých právech, když se žalovaný jeho vydáním dopustil zejména závažných vad procesního charakteru, které mohly mít a měly za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé.

V prvním žalobním bodu tvrdil, že žalovaný nemá svým rozhodnutím nahrazovat nalézací řízení, což v daném případě činil. Namísto toho, aby městskému úřadu přikázal řádně své rozhodnutí odůvodnit, jeho argumentaci nahradil, což se děje opakovaně. Jako příklad uvedl „s tímto /argumentací prvostupňového správního orgánu – tzn. žalobce) se zdejší odvolací správní orgán ztotožnil a dále konstatuje, že škodou byla zamýšlená hmotná škoda, přičemž tuto skutečnost třeba brát...“. Dále žalovaný v podstatě sám připouští, že napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné. Jako příklad uvádí pasáž: „Ačkoliv správní orgán prvního stupně výslovně nevymezil, že se zabýval materiálním znakem spáchání přestupku a dále zkonstatoval naplnění formálního znaku přestupku, přesto je dle zdejšího odvolacího správního orgánu zřejmé, že se zabýval skutečností, zda k naplnění materiálního znaku přestupku došlo. Zdejší odvolací správní orgán dále odkazuje na svou předchozí

argumentaci. “Podle žalobce se žalovaný tak snaží nepřipustným způsobem suplovat nalézací činnost prvostupňového orgánu tím, že odkazuje sám na sebe a svou argumentaci. Tímto postupem jednak zatěžuje své rozhodnutí nepřezkoumatelností, jednak zkracuje procesní práva žalobcova, neboť mu svým postupem fakticky upírá možnosti procesní obrany.

V dalším žalobním bodu žalobce namítal, že si v průběhu odvolacího řízení zvolil zmocněnce, který jej měl v souladu se zákonem v řízení v celém rozsahu zastupovat. Žalovaný, aniž by to oznámil žalobci, teprve v rámci rozhodnutí ve věci konstatoval, že zastoupení nebude akceptovat. Tímto postupem zkrátil žalobce na procesních právech, když mu ani neumožnil na tuto skutečnost reagovat. Dále žalovaný konstatuje, že akceptování takového úkonu by bylo v rozporu se základními zásadami správního řízení. Dle žalobce konstatuje aniž své závěry jakkoliv odůvodnil, že na základě svého názoru by zastoupení zvoleným zástupcem vedlo pouze k maření řízení. Žalovaný tedy rozhoduje nikoliv na základě objektivně zjištěných skutečností, ale na základě blíže neodůvodněných (a tudíž nepřezkoumatelných) názorů. Argumentace žalovaného je mylná. Žalovanému v žádném případě nepřísluší přezkoumávat obsah tohoto úkonu učiněného žalobcem (zmocnitelem), neboť mu to žádný obecně závazný právní předpis neumožňuje. Může toliko přezkoumat, zda plná moc splňuje zákonné požadavky, které jsou na ně kladeny správním řádem. V této oblasti však žalovaný žalobci ničeho nevytknul. Tímto svým postupem tedy žalobci odepřel jak zákonem tak i ústavním pořádkem zaručené právo na zastoupení a právní pomoc, stejně jako právo na spravedlivý proces. Vyznačením právní moci na napadeném rozhodnutí tak bylo zasaženo nezákonným způsobem do procesních práv žalobce ze strany žalovaného. Žalobce také namítal, že žalovaný absolutně rezignoval na to, aby komunikoval se zástupcem žalobce tak, jak je mu uloženo ustanovením § 34 odst. 2 správního řádu. Tím zatížil řízení procesními vadami, neboť upřel nezákonným způsobem žalobci právo na zastoupení a právní pomoc, dále jeho právo na spravedlivý proces. Dále napadené rozhodnutí obsahuje úvahy o tom, že pro správní orgán by bylo velmi složité komunikovat se zástupcem, který je osobou s pobytem mimo Českou republiku. Opět žádný obecně závazný předpis mu neumožňuje takové úvahy provádět. Zákonná úprava nezakazuje (tedy z pohledu účastníka dovoluje), aby byl zvolený zástupce s pobytem mimo území ČR. Dovozování obtížnosti je tedy zcela irelevantní. Navíc je porušením zásady legality, když správní orgán překračuje své kompetence. Správní orgán se musí řídit zákonnou úpravou, a to nehledě na případné problémy, které mu to přináší. Žalovaný rovněž rozvádí irelevantní úvahy o tom, že osoba zmocněnce byla vychována v odlišné právní kultuře, nemá potřebné jazykové znalosti a další. Přitom tyto závěry, krom své irelevance, jsou nepřezkoumatelné. Je tomu tak z důvodu, že žádný z těchto závěrů nemá sebemenší oporu ve spisové dokumentaci. Žalobci není známo, kde tyto informace žalovaný zjistil. V tomto bodě je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. V té souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 18.4.2011 ve věci sp. zn. 58A 28/2010.

Žalovaný v písemném stanovisku k žalobě vypracovaném dne 5.10.2011 navrhl zamítnutí žaloby, protože námitky nenاسvědčují tomu, že by byla důvodná. Poté se vypořádal s jednotlivými žalobními výtkami.

Stran první žalobní výtky konstatoval, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a vydané v souladu s právními předpisy a na argumentaci v něm uvedené setrvává i nadále.

Zdůraznil, že žalobce vytrhl určité části argumentace žalovaného z kontextu. Především je zřejmé, že žalovaný vycházel přímo ze závěrů městského úřadu, a ve své argumentaci toliko zdůrazňoval a lépe a srozumitelněji vysvětloval argumentaci městského úřadu, čímž činnost nalézacího správního orgánu nenahrazoval. Odkazy na svou předchozí argumentaci činil z důvodu udržení logických návazností svých správních úvah ve věci námitek, ke kterým se v odůvodnění napadeného rozhodnutí již vyjadřoval, a takové odkazy nelze hodnotit jako nezákonné.

K druhému žalobnímu bodu poukázal na to, že pravděpodobně ani žalobce sám neví pro jakou fázi řízení plnou moc předkládal (v žalobě tvrdí, že předložil plnou moc pro odvolací řízení). Žalovaný dále odkázal na stranu 6 napadeného rozhodnutí, kde se detailně zaobíral důvody, proč dané zastoupení žalobce zmocněncem A.E.K. neakceptoval a na základě jakých poznatků došel k závěru o účelovosti takového zastoupení a popření smyslu institutu zastoupení ve správním řízení. Podotkl, že vzhledem ke skutečnosti, že v odvolacím řízení nebyly žalobci zasílány žádné jiné písemnosti, ve kterých by mohl být vyrozuměn o neakceptaci zmíněného zmocnění, řádně se s tímto žalovaný vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, čímž žalobce nebyl zkrácen na svých právech. Žádný právní předpis totiž nestanoví správnímu orgánu v řízení povinnost o neakceptaci zmocnění vyrozumívat zvláštní a samostatnou písemností, ke které by měl žalobce právo se ještě dále v řízení vyjadřovat. Žalovaný také uvedl, že posuzoval plnou moc právě v rozsahu splnění zákonných podmínek, kdy zvolený zmocněnec nemohl naplnit smysl tohoto institutu – nemá povolený vstup na území ČR a dosud nebyl žádný úkon tímto zmocněncem ve prospěch hojného počtu účastníků řízení, kteří jej uvedli jako svého zmocněnce, a to ani cestou poštovní přepravy učiněn. Žalobce tudíž podle žalovaného nebyl nikterak krácen na svých procesních právech a právu na spravedlivý proces, neboť veškerá podání činil sám, tedy bez potřeby poradenství ze strany zmocněnce a de facto jeho záměrem bylo jen uměle prodlužovat správní řízení pokusy o doručování osobě zmocněnce, o jehož samotné existenci jsou závažné pochybnosti. Žalovaný setrval na svém závěru, že postup spočívající v odmítnutí zmocnění a doručování na adresu žalobce byly v souladu se zákonem, tedy i následné vyznačení doložky právní moci na napadeném rozhodnutí. Odkázal na svou argumentaci v napadeném rozhodnutí obsaženou, kde uvedl zcela logické úvahy, proč v případě žalobce nebylo zmocnění akceptováno, a podotkl, že nejde o plošné odmítání zmocněnců žijících mimo území ČR. Rovněž uváděl, z jakých zdrojů vycházejí jeho úvahy ohledně zmiňovaného zmocněnce, přičemž tato zjištění jsou mu známa z úřední činnosti. Naproti tomu odmítl, že by důvodem neakceptování plné moci byla odlišná právní kultura zmocněnce nebo neznalost jazyka. To zřejmě napadá žalobce jiné správní rozhodnutí. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě není podle žalovaného v dané věci závazný. Dodal, že v případě žalobcova zmocněnce jsou důvodné pochybnosti o jeho existenci, tedy takové zastoupení nelze akceptovat, neboť neexistující osoba nemůže ze zákona účastníky ve správním řízení zastupovat, tedy žalobce fakticky zastoupen nikdy nebyl.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodla bez jednání za výslovného žalobce (čl. 25 spisu) i žalovaného (čl. 17 spisu).

V posuzované věci se jednalo o problematiku přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jejíž základní hmotněprávní úpravu obsahuje přestupkový zákon ve znění účinném ke dni 28.11.2010. Aplikován byl i zákon o provozu na pozemních komunikacích ve znění účinném k témuž dni. Podle § 51 přestupkového zákona není-li v tomto nebo jiném zákoně uvedeno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení, tj. správní řád, a to ve znění účinném ke dni rozhodování správních orgánů.

Soud při posuzování důvodnosti žaloby vyšel z následujících úvah.

Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 přestupkového zákona porušením povinnosti stanovené v § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu.

Podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 přestupkového zákona v rozhodném znění *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a není držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění.*

Podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu *řídít motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem příslušného řidičského oprávnění podle § 81.*

Žalobce v žalobě nezpochybňuje, že dne 28.11.2010 řídil motorové vozidlo tov. zn. Volvo, státní poznávací (správně registrační) značky 4P4 6948 bezprostředně před silniční kontrolou v obci Loza, ač v té době nebyl držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění. Porušení povinnosti stanovené v § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu doznal již před městským úřadem při ústním jednání. V žalobě nezazněla ani jeho obrana uplatněná jak v řízení před městským úřadem, tak v odvolání, že sice svým jednáním uvedeného dne naplnil formální stránku přestupku, nikoliv však materiální znak přestupku ve smyslu § 2 odst. 1 přestupkového zákona, pakliže nezpůsobil žádnou škodu. Žaloba je postavena na tvrzené existenci procedurálních vad, nicméně za současného tvrzení žalobce, že závažné vady procesního charakteru „...mohly mít a měly za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé.“

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23.8.2006, č.j. 1 Afs 38/2006 - 72 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), uvedl: „O vzájemném vztahu hmotného a procesního práva platí, že jde o dva samostatné subsystémy, které mají rovnocenné postavení a mezi nimiž existují četné funkční vazby. Hmotné právo by se v řadě případů bez práva procesního neprosadilo, a procesní právo bez práva materiálního by naopak postrádalo smysl. Z tohoto vzájemného vztahu ovšem vyplývá, že procesní právo nemůže být překážkou prosazování práva hmotného, ale naopak má jeho spravedlivou realizaci umožňovat. Na této koncepci je zjevně založen např. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle něhož vady řízení jsou důvodem pro kasaci napadeného rozhodnutí, jenom mohly-li mít vliv na nesprávné hmotněprávní posouzení.“

V přezkumném řízení tedy soud předně řešil otázku, **zda přestupkové řízení bylo skutečně zatíženo žalobcem vytýkanými procesními vadami.**

Podstatou prvního žalobního bodu je výtka o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Z žalobcem předestřených skutkových důvodů vyplývá, že měl na mysli nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Označenou procesní vadu dovozuje z toho, že žalovaný podle jeho názoru nahradil, resp. doplnil nedostatečné odůvodnění rozhodnutí městského úřadu odůvodněním svým. Tím zároveň zkrátil žalobcova procesní práva, neboť mu takovým postupem fakticky upřel možnost procesní obrany.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.3.2010, č.j. 5 Afs 25/2009-98, shrnul: *„V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je pokládáno za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS). Na druhou stranu podle ustálené judikatury nelze povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. IV. ÚS 1903/07, nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. IV. ÚS 493/06, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 4. 1994, Van de Hurk v. Nizozemí, stížnost č. 16034/90, bod 61, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 9. 12. 1994, Ruiz Torija v. Španělsko, stížnost č. 18390/91, bod 29).“* Stejná hlediska platí i pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů u rozhodnutí správních orgánů.

Soud výše ocitoval zásadní část odůvodnění rozhodnutí městského úřadu i odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zmíněné pasáže svědčí o tom, že žalobní bod není důvodný.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.8.2008, č.j. 5 As 32/2008 - 51 (publikován ve Sb. NSS č. 1707/2008) *„Přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva, je proto třeba zkoumat naplnění obecných znaků přestupku, a to především, zda jednání pachatele bylo v rozporu s právem, tj. zda byla porušena nebo nesplněna právní povinnost stanovená zákonem, ale také zda je naplněna otázka zavinění, jakož i naplnění předpokladů pro uložení sankce a její výše. Při zkoumání odpovědnosti za přestupek je správní orgán povinen zjišťovat nejen naplnění formální stránky přestupku, ale i naplnění jeho materiální stránky, vyjádřené v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, slovy „jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti“.*

Soud je toho názoru, že městský úřad v zásadě svým povinností dostál. Odůvodnění jeho rozhodnutí poskytuje skutkovou i právní oporu výroku rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, jaké podklady pro rozhodnutí městský úřad shromáždil, jak zhodnotil provedené důkazy a jakými úvahami se při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodl, řídil (viz str. 2 rozhodnutí městského úřadu). Lze připustit, že

naplnění materiální stránky přestupku v písemném vyhotovení věnoval méně pozornosti, než by si tato otázka zasloužovala, a to tím spíše, že uvedeným směrem vedl žalobce svoji obranu. Zmíněný dílčí nedostatek však napravil žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 4, druhý odstavec shora), když navázal na argumentaci městského úřadu, v potřebném rozsahu ji doplnil a precizoval. Zcela jednoznačně pak formuloval ve smyslu § 2 odst. 1 přestupkového zákona, který zájem společnosti žalobce svým jednáním porušil. Postup žalovaného nelze označit jako „*nahrazování nalézacího řízení*“, jak uváděl žalobce. Vlastní nalézací řízení nedoznalo změny. Žalovaný vycházel ze stejného okruhu důkazů jako městský úřad, stejným způsobem je hodnotil, nedospěl k jiným skutkovým ani právním závěrům, pouze dílem jinými slovy vyjádřil totéž, co městský úřad, dílem argumentaci městskému úřadu rozhojnil, což se týkalo právě materiálního znaku přestupku. Soud odmítá tvrzení žalobce, že žalovaný „*nepřípustným způsobem suploval nalézací činnost*“ městského úřadu. Naopak se s žalovaným shoduje potud, že žalovaný „*...vycházel přímo ze závěrů správního orgánu I. stupně...*“ a „*...ve své argumentaci toliko zdůrazňoval a lépe a srozumitelněji vysvětloval argumentaci správního orgánu I. stupně...*“. Koneckonců takový způsob odůvodnění napadeného rozhodnutí podmínil sám žalobce odvolací námitkou, že napadené rozhodnutí nesplňuje náležitosti ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný neupřel žalobci svým postupem možnost procesní obrany. Městský úřad vycházel z naplnění materiálního znaku přestupku, žalobce jeho závěr zpochybňoval v podaném odvolání a žalovaný shledal odvolací námitku nedůvodnou, přičemž v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně předestřel z jakých příčin. Jak soud shora předeslal, žalobce již hmotně právní námitku o porušení § 2 odst. 1 přestupkového zákona neučinil součástí žaloby, ačkoliv tomu nic nebránilo.

Dále je nezbytné konstatovat, že předmětem soudního přezkumu není rozhodnutí městského úřadu, ale prioritně rozhodnutí vydané v odvolacím řízení, tj. napadené rozhodnutí (§5, §68 písm. a) s.ř.s.). Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2004, č.j. 5 Afs 16/2003 - 56 (publikováno ve Sb. NSS č. 5/2005), „*Z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně jeden celek.*“ Odůvodnění napadeného rozhodnutí ve spojení s odůvodněním rozhodnutí městského úřadu pak soud považuje za zcela dostatečné.

První žalobcovu námitku tudíž hodnotí soud jako nedůvodnou. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné a procesní obrana žalobce z tohoto důvodu nemohla být ztížena.

Podstatou druhého žalobního bodu je tvrzení o zásahu žalovaného do ústavním právem zaručeného práva na zastoupení a právní pomoc, včetně práva na spravedlivý proces žalobce tím, že neakceptoval žalobcem zvoleného zmocněnce.

Problematickou zastoupení účastníka řízení zmocněncem ze zahraničí se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4.5.2011, č.j. 1 As 27/2001-81, který je publikován ve Sb. NSS 2452/2012. Nelze nezmínit, že tak činil v řízení o kasační stížnosti směřující proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, v přestupkové věci, přičemž jako zmocněnec byla označena stejná osoba jako v posuzovaném případě A.E.K.,...State of Kuwait. Vyslovil právní názor, že „*Zastoupení účastníka řízení zmocněncem ze zahraničí je přípustné, neboť každý má právo zvolit si zástupce pro řízení podle své volné úvahy, nehledě na státní příslušnost či místo trvalého pobytu zmocněnce (§ 33*

odst. 1 správního řádu z roku 2004). Pouze ve výjimečných případech, zjistí-li správní orgán, že v konkrétním případě došlo ke zneužití práva na zastoupení, není povinen přiznat takovému zastoupení účinky.“

V označeném rozsudku Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl: „Podstatou ústavně zaručeného práva na zastoupení a pomoc je možnost každého účastníka řízení nechat se zastoupit nebo využít právní či jiné odborné pomoci od jakékoli vybrané osoby v průběhu celého řízení. U práva na zastoupení a právní pomoc pak lze v obecné rovině rozlišovat právo na zastoupení obecným zmocněncem, právo na právní pomoc a právo na jinou odbornou pomoc. Právo na zastoupení obecným zmocněncem, tedy právo na zastoupení jinou, v oboru práva profesně nekvalifikovanou osobou, je obsaženo v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (k tomu srov. Svoboda, P. *Ústavní základy správního řízení v České republice. Právo na spravedlivý proces a české správní řízení*. Praha : Linde, 2007, s. 295–297). V řízení o přestupcích se uplatní mj. zásada zajištění práva na obhajobu, která vyjadřuje požadavek ochrany zákonných práv a zájmů osoby, proti níž je vedeno přestupkové řízení. Smyslem obhajoby je „poznání všech skutečností důležitých ke zjištění objektivní pravdy o přestupku, okolností svědčících pro i proti osobě obviněné ze spáchání přestupku. Výkon obhajoby tak směřuje k dosažení spravedlivého rozhodnutí, a to má vliv na právní vědomí. Zásada je tedy stanovena nejen v zájmu osoby, proti které se řízení vede, ale též v zájmu společnosti“ (srov. Kučerová, H. *Dopravní přestupky v praxi*. Praha : Linde, 2006, s. 192). Citovaná zásada zajištění práva na obhajobu má v přestupkovém řízení svůj odraz v § 33 odst. 1 správního řádu, podle něhož si účastník správního řízení „může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.“ Zastoupení na základě plné moci představuje „fakultativní formu zastoupení a záleží jen na účastníku řízení, zda a jakého zmocněnce si zvolí a v jakém rozsahu mu udělí plnou moc“ (srov. Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. Praha : Bova Polygon, 2006, s. 251–252). Z výše uvedeného vyplývá, že účastník přestupkového řízení je oprávněn zvolit si pro dané řízení zástupce na základě plné moci podle § 33 odst. 1 správního řádu. Takto zvolený zmocněnec nemusí být osobou práva znalou, neboť správní řád nevychází z povinného zastoupení (např. advokátem). Smyslem zastoupení by pak mělo být, že zmocněnec bude namísto zastoupeného činit v průběhu řízení určité úkony, čímž zastoupenému usnadní a zefektivní postup v řízení, např. poskytnutím právní či jiné pomoci, vyřizováním komunikace se správním orgánem apod. ...Současná právní úprava správního řízení možnost vyloučení zmocněnce ze zastupování neupravuje...Koncept zneužití práva byl rozveden např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004-48, č. 869/2006 Sb. NSS, v němž zdejší soud konstatoval, že „[z]neužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady lex specialis derogat legi generali vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz. Knapp, V. *Teorie práva*. Praha : C. H. Beck, 1995, s. 184–185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu.“ Ve shora citovaném rozsudku čj. 1 Afs 107/2004-48 bylo rovněž zdůrazněno, že institut zákazu zneužití subjektivních práv představuje materiální korektiv formálního pojmání práva,

prostřednictvím něhož se do právního řádu vnáší hledisko ekvity (spravedlnosti).... Zákaz zneužití práva však musí být chápán jako výjimka z pravidla. Nelze předem paušálně říci, kdy se o zneužití práva bude jednat a kdy nikoliv. Vše záleží na okolnostech konkrétního případu.... Z ustálené judikatury dále vyplývá, že zneužit lze i práv procesních (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2008, sp. zn. 29 Nd 201/2008, č. 2/2009 Sb. NS, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 5. 2010, č.j. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 9. 1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, N 87/6 SbNU 123, č. 293/1996 Sb.). Lze tak konstatovat, že zneužití může být rovněž právo na zastoupení; v takovém případě nemusí správní orgán výjimečně účinky zastoupení akceptovat. Vždy však bude nezbytné vycházet z individuálních okolností každého jednotlivého případu. Správní orgány tedy zásadně musí respektovat právo účastníka řízení na zastoupení. Jedině tehdy, pokud bude spolehlivě doloženo, že v daném konkrétním případě došlo ke zneužití práva na zastoupení, nemusí být takovému zastoupení přiznány účinky. Nutno zdůraznit, že takový postup je ryze výjimečný (*ultima ratio*); musí mu předcházet aktivita správního orgánu směřující ke zjištění, že právo na zastoupení bylo v individuálním případě skutečně zneužito, že účastník řízení *de facto* nemá v úmyslu být zastoupen a že zvolením svého zástupce sleduje jiné cíle (oddálit konec řízení, dosáhnout uplynutí prekluzivní lhůty apod.).“ S výše uvedeným právním názorem i argumentací, o kterou je opřen, se zdejší soud zcela ztotožňuje.

Z výše téměř doslovně citované pasáže napadeného rozhodnutí (str. 6 napadeného rozhodnutí) je zcela nepochybně zřejmé, že žalovaný vyšel z podstaty, resp. ze smyslu práva na zastoupení. Shromáždil celý soubor informací týkajících se přímo (např. od PČR, služby cizinecké policie) či nepřímo (např. stran adresy pobytu zmocněnce) osoby žalobce a zmocněnce. Jednotlivá zjištění (zpravidla z úřední činnosti známá) jasně a zřetelně uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, včetně označení zdroje, z něhož to které zjištění pochází. Přihlédl k tomu, že zmocněnec v zastoupení žalobce neprovedl jediný úkon. Naopak úkony činil žalobce sám, v zákonné lhůtě a kvalifikovaným způsobem. Jestliže na základě úvah v rozhodnutí dostatečně prezentovaných žalovaný dovodil, že „*Vzhledem ke skutečnosti, že v daném případě dané zastoupení zmocněncem panem E.K. neplní svůj účel, kdy smyslem zastoupení není toliko doručování písemností, ale i provádění úkonů ve prospěch odvolatele a veškeré úkony činí odvolatel sám, byla předložena plná moc vyhodnocena jako disimulativní úkon, který má za cíl mařit řízení o přestupku a tímto úkonem se snaží odvolatel obcházet, resp. zneužít znění zákona.*“, považuje soud jeho závěr za zcela logický a plně se s ním ztotožňuje. Pakliže je napadené rozhodnutí v otázce příčin pro neakceptování zastoupení žalobce zmocněncem A. E.K. řádně odůvodněno, netrpí ani v této části nepřezkoumatelností, jak tvrdil žalobce, a zdejší soud nedochází k jiným závěrům, odkazuje v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v jeho rozsudku ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, v podrobnostech na napadené rozhodnutí, které zcela sdílí.

Jen pro úplnost se dodává, že i tomuto soudu je z úřední činnosti známo, že plnou moc stejného zmocněnce založil žalobce do přestupkového řízení vedeného u Magistrátu města Plzně, zakončeného rozhodnutím ze dne 6.10.2010, č.j. MMP/121477/10, resp. rozhodnutím o odvolání stejného žalovaného ze dne 28.2.2011, č.j. DSH/16637/10. Přitom všechny úkony v řízení činil žalobce sám a proti rozhodnutí žalovaného, který také neakceptoval jeho zástupce z Kuvajtu, podal žalobce u Krajského soudu v Plzni žalobu evidovanou pod sp. zn.

17 A 23/2011, obsahující totožný druhý žalobní bod. Tato skutečnost nepochybně nasvědčuje správnosti závěru žalovaného.

S žalobcem lze souhlasit, že žalovanému nepřísluší přezkoumávat obsah zastoupení účastníka řízení zmocněncem na základě plné moci. To však také žalovaný nečinil; pouze s přihlédnutím k mimořádným a pochybnostem vzbuzujícím okolnostem posuzoval, zda zvolením zástupce v řízení, kde není povinné zastoupení, žalobce sleduje kvalitní a odpovídající zastoupení jeho osoby v přestupkovém řízení, či jeho cílem je činit v řízení obstrukce. Žalovaný rovněž neodmítal právní účinky zastoupení proto, že „osoba zmocněnce byla vychována v odlišné právní kultuře, nemá potřebné jazykové znalosti a další“, jak žalobce nesprávně v žalobě tvrdí. Jelikož v důsledku opodstatněného závěru o zneužití práva na zastoupení nepřiznal žalovaný zastoupení žalobce zmocněncem A.E.K. žádné právní účinky, nemůže mít naději na úspěch ani výtku o rezignaci žalovaného na komunikaci se zástupcem žalobce a nezákonné vyznačení právní moci na napadeném rozhodnutí. Doručením napadeného rozhodnutí žalobci proto rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci.

Pokud se žalobce dovolával v žalobě ocitovaného právního názoru z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18.4.2011, č.j. 58 A 28/2010, musí zdejší soud konstatovat, že zcela koresponduje s právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 4.5.2011, č.j. 1 As 27/2001-81. V žalobcově případě je však úvaha žalovaného o zneužití plné moci dostatečně podložená. To má za následek odlišné závěry krajských soudů. Opět jen pro úplnost soud dodává, že i u Krajského soudu v Ostravě se jednalo o přestupkovou věc a zmocněnce A.E.K.,... State of Kuwait.

Vycházejí z predestinovaného názoru Nejvyššího správního soudu a z okolností posuzovaného případu pak má soud (stejně jako žalovaný) za to, že v daném případě bylo právo žalobce na zastoupení zneužito. Nespojovat-li za tohoto stavu žalovaný s žalobcem deklarovaným zastoupením žádné právní účinky, nelze jeho postup považovat za nezákonný, případně zasahující do jeho ústavně zaručených práv. Proto ani druhý žalobní bod neměl naději na úspěch.

Pakliže správní orgány nezatížily přestupkové řízení žalobcem vytýkanými procesními vadami, nemůže z tohoto důvodu trpět napadené rozhodnutí nezákonností. Ostatně žádnou konkrétní nezákonnost žalobce neoznačil ani v žalobě.

Žaloba nebyla důvodná a soud ji proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (výrok II.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. února 2012

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová